

בש"פ 2810/14 - מרט קורקולוב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2810/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: מרט קורקולוב

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע, בעמ"י 22171-04-14, שניתנה ביום 13.4.2014, על ידי כב' השופט ב' אזולאי

בשם המבקש: עו"ד חופית אדרי

החלטה

1. לפניי בקשה לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (כב' השופט ב' אזולאי), בעמ"י 22171-04-14, שניתנה ביום 13.4.2014. בהחלטתו, דחה בית המשפט המחוזי את ערר המבקש על החלטתו של בית משפט השלום באשקלון (כב' השופט א' זבולון), במ"י 12640-04-14, אשר הורה על מעצר המבקש, עד ליום 16.4.2014.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 7.4.2014, נעצר המבקש, ביחד עם אחרים, בחשד לביצוע עבירות של סחר בסמים מסוכנים, לפי סעיף 13 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: פקודת הסמים); החזקה בסמים מסוכנים שלא לצריכה עצמית, לפי סעיף 7 לפקודת הסמים; והפצת חומר אסור, בניגוד לסעיף 7(א)(1), לחוק המאבק בתופעת השימוש בחומרים מסוכנים, התשל"ג-2013. המבקש נעצר, לאחר שתועד מוכר חומר החשוד כחומר אסור לסוכן משטרתי.

3. ביום מעצרו, הובא המבקש לדין בהארכת מעצרו בפני בית משפט השלום. בהסכמת הצדדים, הורה בית משפט השלום על הארכת מעצרו של המבקש, עד ליום 10.4.2014. ביום 10.4.2014, האריך בית משפט השלום את מעצרו של המבקש בשנית, עד ליום 16.4.2014. בהחלטתו, קבע בית משפט השלום, כי מאז הארכת המעצר הראשונה, חלה התקדמות בחקירת החשדות המיוחסים למבקש, וכי הוצגו בפניו חוות דעת מעבדה ודו"ח ראשוני, אשר יש בהם כדי להעצים את החשדות האמורים.

4. המבקש הגיש ערר על החלטתו של בית משפט השלום לבית המשפט המחוזי בבאר שבע, וביום 13.4.2014, דחה בית המשפט המחוזי את הערר. בהחלטתו, קבע בית המשפט המחוזי, כי לנוכח פעולות החקירה הנדרשות בתיק, יש מקום להארכת מעצרו של המבקש, כפי שנקבע בהחלטת בית משפט השלום.

הבקשה לרשות ערר

5. לטענת המבקש, שגה בית המשפט המחוזי משלא ערך אבחנה בין המבקש לבין המעורבים האחרים בתיק, וזאת לנוכח העובדה, כי חלקו בפרשה קטן באופן משמעותי מחלקם של אותם מעורבים. עוד נטען, כי המבקש הוא צעיר ללא עבר פלילי, וכי החשדות לגביו הם בעוצמה נמוכה ביותר. לטענת המבקש, לא היה מקום להאריך את מעצרו, שעה שרוב פעולות החקירה, המצריכות את המשך מעצרו, כבר מוצו, ומאז הארכת המעצר השנייה, לא נתבצעה כל פעולת חקירה הקשורה במבקש. בנוסף, נטען כי זיהויו של המבקש על ידי הסוכן המשטרתי אינו מהווה ראיה אשר יש בה כדי להעצים באופן משמעותי את החשדות נגדו. זאת שכן, בשל נסיבות המכירה, זיהויו של המבקש על ידי הסוכן מוטל בספק. מהטעמים האמורים, טוען המבקש, כי יש ליתן לו רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי.

דין והכרעה

6. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה, כי דין הבקשה להידחות.

7. הלכה מושרשת היא, כי רשות לערור על החלטה לפי סעיף 53(א1)(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, תינתן רק באותם מקרים, בהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית או סוגיה ציבורית נכבדה, החורגת מעניינם של הצדדים, או בנסיבות מיוחדות המצדיקות זאת (ראו, בש"פ 3334/13 ישראלוב נ' מדינת ישראל (9.5.2013); בש"פ 5455/12 אבו עדרה נ' מדינת ישראל (11.7.2012)).

8. הבקשה דנן, אינה עומדת בתנאים אלו. בית המשפט המחוזי עמד בהחלטתו על כך, כי יש צורך לבצע

פעולות חקירה המצריכות את המשך מעצרו של המבקש. לפיכך, אין ממש בטענת המבקש, לפיה החקירה בעניינו מוצתה. ההחלטה על הארכת מעצרו של המבקש נעשתה על בסיס הערכה של הערכאות הקודמות את הראיות אשר יש בהן כדי לבסס את החשד נגדו, ואיני רואה מקום להתערב בממצאיהן. בנסיבות אלה, ברי כי בקשתו של המבקש אינה מעוררת כל שאלה משפטית או ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינו הפרטי, ולא מצאתי כי יש הצדקה למתן רשות ערר "בגלגול שלישי".

9. לאור האמור, הבקשה נדחית בזאת.

ניתנה היום, י"ד בניסן התשע"ד (14.4.2014).

שׁוֹפֵט